

da moja se žena
skuštrala ne bo
i več si obleke
zmečkala tako.«

Mandelc. Šime, duša. Levstika si posekal. No, idimo. Zdravstvuajte, gospod Polše. (Gre, Jenko in Bril za njim. Kitara, pesem.)

Da moja se žena
skuštrala ne bo...

(Pesem ugaša.)

Martin (se dvigne iz ozadja, ko je pesem utihnila. Pristopi k mizi. Vzame šop listov v roke. Lista. Vzdihne zadivljeno.) Vaje... (Čez čas, bere.) Vaclav Bril, Fran Erjavec, Simon Jenko, Valentin Mandele, Valentin Zarnik, Ivan Tušek... (Živo.) Slava, slava! (Ginjeno.) In tudi mene so družbe vrednega spoznali... Blagoslovljeni! (Poljubi liste.) Floreant, crescant! (Zastor.)

* * *

Mandelčevo stanovanje. Nedelja, 13. maja. Ura na steni kaže pol dvanajsto. (Režiser ž njo ne bo imel torej preveč posla!) Visoka solnčna luč je napolnila sobo. V sobi so Erjavec, Tušek in Mandelc. Erjavec in Tušek se skupno učita. Seveda Horac. Mandelc bere ob oknu nemški časopis. Erjavec. Integer vitae, scelerisque purus...

Tušek. Unbescholten und sittenrein... Mandelc. Kdo stavi, da sploh ne bo padel?

Tušek. Kaj Bril?

Mandelc. Smešno. Sevastopol. Stavita?

Erjavec. Koliko, Tine?

Mandelc. Kar hočeš. Tri bokale vina, kraške črnine. Velja?

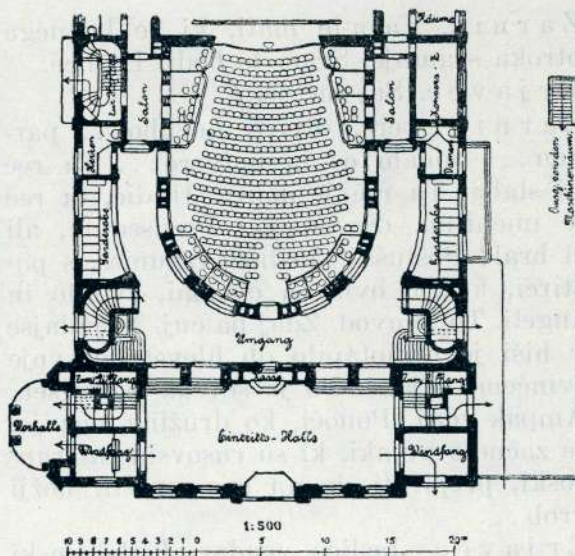
Erjavec. Naj pa velja.

Mandelc. Tušek je za pričo. Plačal boš. Canrobert se je imenitno osmešil. (Odloži list, pogleda na uro.) Pol dvanajstih, in še vedno samo mi trije.

Erjavec. Saj veš, kaj pravi Prešeren. »Mrtvih ne budi.«

Tušek. Kaj mrtvi. Matura, matura.

Mandelc (živo). Vrag naj nese maturo. Jaz pravim Vaje, Vaje! Ali kaj preveč zahtevam? Malo zvestobe in točnosti. Največ sem se žrtvoval, pa imam to za plačilo. (Zunaj je čuti, da nekdo prihaja.) No vendar. Finalmente...

NOVO GLEDALIŠČE V BERLINU, TFLORIS.

Zarnik (vstopi). Bog i narod. (Se ozre.) Dobra je ta, nisem zadnji.

Mandelc (bridko). Slaba tolažba. Kje sta pa Bril in Jenko?

Zarnik. Ne presedaj, predsednik. Jaz ju nimam v žepu.

Tušek. Že pri maši ju ni bilo.

Mandelc. Saj res. Pa čakamo!

Zarnik (se zasmije). Toda gospod častni sočlen. Kje so ta visoki žlahtnik ostali?

Tine! Omen. Zaprimo svoje Muzine dvore.

Mandelc. Preden imamo dogovorjeni šesti zvezek Vaj? Prosvedujem, branim se. Živel Sevastopol. (Uradno.) Na red!

Zarnik. Do poldne. Niti minute čez.

Mandelc. Prvi po abecedi... Francé.

Erjavec. Imam nekaj, a ni primerno. Pravljičico, bi dejal...

Zarnik. Beri. Pravljičica je vedno primerna, kadar nič boljšega ni.

Erjavec (razvije list). »Jaslice ali Mir ljudem na zemlji.«

Zarnik (veselo). Ne, Francé. Tega pa ne bomo poslušali v maju. Oddaj za domačo božično nalogo.

Erjavec (spravlja list). Saj sem rekel. Tušek. Pa stvar je strašno smešna, dejal bi, izvorna satira.

Zarnik. Daj, pogledam.

Erjavec. Strpi se. Bral boš za božič, ko bo primerno.

Mandelc. Nobenih otročarij. Francé, beri, ali pa daj Zarniku, naj on.

Erjavec. Predsedniku se seveda pokorim. (Da list Zarniku.) Pa daj po tihem.